

Wijzigingen in het belastingstelsel.

(Verslag der Commissie van Rapporteurs omtrent het Ontwerp van Wet tot verbetering van den accijns op het Zout.)

wordt de tabel n°. XIV dier wet, laatstelijk gewijzigd bij de wet van 24 April 1843 (*Staatsblad* n°. 16), aangevuld als volgt:

» N°. 20 bis. Advocaten, op de tableaux bij de regterlijke collegien » ingeschreven. 1—11 klasse.”

Art. 4. Het regt van patent van de eigenaars, vaste huurders of andere vaste gebruikers van binnenvaartuigen wordt geregeld overeenkomstig de tabel, welke onder n°. XVI bij deze wet is gevoegd, en die beschouwd wordt een geheel uit te maken met de wet van 21 Mei 1819 (*Staatsblad* n°. 34), wier algemeene bepalingen, met de wijzigingen, door latere wetten daarin gebragt, ook op deze tabel, voor zooverre hare bijzondere bepalingen daarvan niet afwijken, toepasselijk zijn.

De tabel n°. XVI gevoegd bij de wet van 6 April 1823 (*Staatsblad* n°. 14) en gewijzigd bij die van 16 Junij 1832 (*Staatsblad* n°. 14) wordt ingetrokken.

Art. 5. Deze wet treedt in werking met den 1sten Mei 1852. Lasten en bevelen enz.

[XI. 22.]

NADERE NOTA VAN WIJZIGING in het Gewijzigd Ontwerp van Wet tot herziening der wetgeving op het regt van patent. [Zie het gewijzigde Wets-ontwerp hierboven.]

Art. 3 van het Gewijzigd Ontwerp valt weg.

Art. 4 wordt Art. 3.

Art. 5 wordt Art. 4.

In de bij het Ontwerp gevoegde Tabel XVI wordt lit. e van § 5 aldus gelezen:

» de vaartuigen, waarmede noch de Zuiderzee, noch de Zeeuwsche » stroomen, noch eenige andere rivier, op vreemd grondgebied ont- » springende of in zee uitlopende, worden bevaren, en wier eige- » naars met hun huisgezin het geheele afgeloopen jaar door, geen » andere huisvesting hebben gehad dan aan boord dier vaartuigen.”

[XI. 26.]

VERSLAG der Commissie van Rapporteurs omtrent het Ontwerp van Wet tot verbetering van den accijns op het Zout, uitgebragt in de zitting van den 16den Maart 1852.

De Commissie van Rapporteurs voor het in de jongste zitting onafgedaan gebleven en bij Koninklijke boodschap van den 21sten September ll. andermaal aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal aangeboden Wets-ontwerp tot verbetering van den accijns op het zout, bij eene Nota gedagteekend den 30sten October ll. verschillende bedenkingen aan de Regering medegedeeld hebbende, die zoo in de Afdeelingen als in den boezem der Commissie tegen dat voorstel waren gerezen, heeft daarop in de eerste dagen der maand Februarij jl. eene breedvoerige Memorie van Beantwoording ontvangen, vergezeld van eene Nota van Wijzigingen en een dienovereenkomstig gewijzigd Ontwerp van Wet. De Commissie oordeelde het na aandachtige overweging van dit een en ander noodig omtrent enkele punten andermaal met de Regering in schriftelijk overleg te treden, bij eene Nota gedagteekend den 6den dezer, waarop zij den 12den dezer eene tweede Memorie van Beantwoording ontving, begeleid van eene nadere Nota van Wijzigingen en een dienovereenkomstig nader gewijzigd wets-voorstel. De Commissie ziet zich dien ten gevolge thans in staat gesteld, onder overlegging van het laatst bedoeld Ontwerp van Wet (*), het volgende Verslag uit te brengen.

§ 1. In de meeste der Afdeelingen en ook bij de Commissie van Rapporteurs is in de eerste plaats gehandeld over het al of niet noodzakelijke van het houden eener enquête omtrent den accijns op het zout. De meerderheid was echter van gevoelen dat daaruit niet veel licht voor de Kamer zou ontspruiten. Zij meende dat het schier onmogelijk zou zijn om eene commissie van enquête te benoemen, zoodanig zamengesteld, dat zij ten aanzien van dit geheel speciaal en ten deele wetenschappelijk onderwerp, met kennis van zaken gestelde vragen kan doen, ja dat het in het algemeen, ook zonder dit bezwaar, moeilijk zou zijn te bepalen over welke punten het onderzoek zou moeten loopen. Zij meende verder, dat al waren die punten bepaald, men dan nog geene andere deskundigen zou kunnen hooren als de zoodanige wier gevoelen men toch

reeds kent uit de door hen ingediende adressen of uitgegeven vlagschriften. Die deskundigen, uit den aard der zaak partijdig, zouden bij hun vroeger geuit gevoelen blijven volharden, dezelve strijd van meeningen zou blijven bestaan, en ten slotte zou de Kamer welligt nog minder licht bezitten dan te voren.

Daartegen werd door de voorstanders eener enquête aangevoerd, dat niet vooraf zou behoeven bepaald te worden over welke punten de enquête loopen zou; dat sommige vragen vooraf gemakkelijk zijn aan te geven, bijv.: of de peilingen werkelijk zulk een overgroot bezwaar voor de fabrieken opleveren; of er mogelijkheid bestaat om het zout bij den inslag te belasten; of de vochtweger geschikt is om voor de hoefelheid zout in het zeewater vervat gebruikt te worden, en zoo ja, of hij dan op het gradeerwater kan worden toegepast; en dergelijke meer. Zij meenden verder dat volstrekt niet, alleen partijdigen of belanghebbenden zouden behoeven gehoord te worden, en dat daarenboven het nut eener enquête vooral daarin bestaat, dat men den een tegen den ander hoort (*cross-examination*).

De meerderheid der Commissie van Rapporteurs heeft echter in dit een en ander geen genoegzamen grond gevonden om van hare eerst geuite meening af te gaan, en alzoo ook niet noodig geoordeeld van dit punt in de aan de Regering toegezonden Nota's melding te maken.

§ 2. Het eerste punt in de eerste Nota aan de Regering melege- deeld betref het gevoelen van de meerderheid der leden ook in de Afdeelingen, omtrent de algemeene strekking van het ontwerp. Die strekking werd afgekeurd, uit hoofde van de ondragelijke belemmeringen, die men meent dat daarbij aan de nijverheid worden opgelegd.

Hoezeer men bij de behandeling der artikelen daarop terug is gekomen, werd als zoodanig al dadelijk vermeld de bevoegdheid, bij art. 27 (thans art. 33) aan de ambtenaren gegeven, om de zoutziederijen gedurende de peiling te doen stilstaan. De noodzakelijkheid der peilingen was niet te ontkennen, bij het stelsel door de Regering aangenomen; maar dit leidde als van zelf tot de overweging of het niet mogelijk zou zijn ook hier te lande het Belgische stelsel, namelijk de heffing van den accijns bij den inslag van het ruwe zout, in te voeren, waardoor de peilingen vervallen, en aan de industrie haar vrije loop kon worden gelaten. Men kwam des te eerder tot dit denkbeeld, omdat de Minister van Finantien zelf, bij de beraadslagingen over de wet op de middelen voor 1850, in de zitting der Tweede Kamer van den 20sten December 1849, de invoering van dat stelsel wenschelijk scheen te keuren (zie *Bijblad* zitting 1849—1850, bladz. 219), en te dier gelegenheid het noodzakelijke heeft betoogd om middelen van controle te zoeken, die, terwijl zij de belangen der schatkist beter verzekeren, de ontwikkeling der nijverheid minder belemmeren.

Van den anderen kant werd aangevoerd, dat wanneer het Belgische stelsel aangenomen en dienvolgens de circulatie van het geraffineerd zout binnen 's lands (met uitzondering van het onvrjje territoir) vrijgelaten wierd, de sluikerij zeer zou worden aangemoedigd, vooral wegens den geringen prijs van het geraffineerd zout in Engeland, waarvan de frauduleuse invoer hier te lande veel meer te vreezen is dan in Belgie, waar slechts ééne provincie (West-Vlaanderen) aan zee is gelegen, terwijl zulks bij negen van onze elf provincien het geval is. Belgie is daarenboven omringd door landen waar eene zware zoutbelasting bestaat, terwijl Nederland gedeeltelijk begrensd is door Hannover, alwaar die belasting tot een veel minder bedrag wordt geheven, althans waar het geraffineerd zout veel minder in prijs is dan hier te lande. Ook de aanzienlijke kosten, die er door het alsdan noodzakelijk stelsel van entrepôt zouden vereischt worden, schenen een niet gering bezwaar tegen de aanneming van het Belgisch stelsel.

Daartegen werd echter opgemerkt, dat bij de heffing van den accijns bij inslag van het ruwe zout, daarom de circulatie van het geraffineerd zout bij grootere hoeveelheden niet geheel vrij zou behoeven te zijn, terwijl het ook ernstige overweging zou verdienen of niet door eene vermindering van het bedrag van den accijns althans aan de sluikerij van de zijde van Hannover een einde zou kunnen gemaakt, en tevens eene meerdere opbrengst aan de schatkist zou kunnen verzekerd worden. De voorstanders van het Belgisch stelsel ontkenden niet dat ook daaraan bezwaren verbonden waren, maar zij meenden toch dat die bezwaren oneindig minder zijn, dan de belemmeringen welke door de aanneming van het door de Regering voorgedragen stelsel aan de industrie zouden worden opgelegd, die, naar veler meening, noodwendig den ondergang der meeste zoutziederijen zouden ten gevolge hebben. Immers bij de hierboven bedoelde gelegenheid werd door den Minister van Finantien zelf erkend dat, bij het thans nog bestaand stelsel, de zoutzieders, ook bij de meest mogelijke goede trouw, niet veilig zijn tegen een volkomen ondergang. De vraag lag dus voor de hand, wat er dan van hen worden zal bij de invoering van eene wet die nog veel strenger bepalingen bevat, en tot nog veel meer vexatien aanleiding zal geven dan de thans bestaande.

(*) De Commissie heeft, ter voorkoming van verwarring, beter geoordeeld het wets-ontwerp, behoorende bij de eerste Memorie van Beantwoording, hetwelk om nader te vermelden redenen (§ 6) thans buiten beschouwing kan blijven, als ook de beide Nota's van Wijzigingen, niet te doen drukken, maar ter Griffie te deponeren, ter inzage der Leden.